

V nález. Boh. 2592 vyslovil nss právní názor, že osoby, zaměstnané v služebním poměru v domácnosti jako služky obligátnímu nemocenskému pojištění podle zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. podrobeny nejsou.

Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě.

Při ústním veřejném líčení snažil se zástupce zúčastněné strany vyvrátiti správnost názoru toho poukázav k obsahu parlamentárních materiálů zák., k nimž bylo dle pravidel §§ 6 a 914 o. z. o. přihlížeti a z nichž vysvitá jasně, že bylo úmyslem zákonodárce, služky v domácnostech podrobiti povinnosti pojistné.

K těmto vývodům jest poznamenati, že nss dospěl k právnímu názoru, jenž zástupcem zúčastněné strany byl napadán, řídě se — jak v cit. nálezu je výslovně řečeno — právě pravidlem § 6 o. z. o. (§ 914 jednající o výkladu smluv soukromého práva v úvahu bráti nelze), že zákonu nelze přikládati jiný rozum, než který vychází z vlastního významu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce.

Za úmysl zákonodárce lze však uznati jedině to, co je v zákoně vysloveno, a nikoliv úmysly a náhledy činitelů na sdělávání zákona účastných, které v textu zákona vyjádřeny nejsou, a záleží jen na tom, jakou právní normu zákon vskutku obsahuje a jaký je úmysl této normy.

Uznal-li žal. úřad nař. rozhodnutím, že st-l jest vinným přestupkem § 31 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., nepřihlásiv Marii T. k okr. nemoc. pokladně na Smíchově, a povinným, aby doplatil dle § 33 nem. zák. pojistné příspěvky za dobu od 1. srpna 1921, — vycházel z právního náhledu, že Marie T. v domácnosti st-le jako služka zaměstnaná obligátní nemocenské povinnosti podléhá. Názor tento nesrovnává se však se zák. a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3087.

Spolkové právo. — Administrativní řízení: I. * Předpisují-li stanovy, že písemnosti spolkové musí býti podepisovány předsedou a jednatelem (§ 4 lit. f) zák. spolk. z r. 1867), nestačí, je-li odvolání jménem spolku podané podepsáno pouze předsedou, třeba že jest předseda podle stanov povolán spolek na venek sám zastupovati (§ 4 lit. h) téhož zákona). — **II. *** Správní úřad není povinen, odvolání podané spolkem, které není statutárně podepsáno, vraceti k doplnění.

(Nález ze dne 10. ledna 1924 č. 174).

Prejudikatura: Boh. 626 adm.

Věc: Zemský svaz německých střelců v Děčíně proti ministerstvu vnitra (odb. rada Dr. Václ. Dusil) o odmítnutí odvolání pro formální vady.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím odmítl žal. úřad projednati dle všeob. zák. spolčovacího odvolání stěžujícího si spolku do rozhodnutí zsp-é v Praze z 26. května 1922, poněvadž tato stížnost jest podepsána pouze

Drem H. jako starostou stěžujícího si spolku a nikoli také jednatelem tohoto spolku, jak předpisuje odst. 6 § 9 stanov dosavadních.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neshledal nss důvodnou.

Podle 5. a 6. odst. § 9 spolkových stanov, platných v době vydání nař. rozhodnutí, zastupuje starosta spolek jak na venek, t. j. vůči úřadům a osobám třetím, tak i uvnitř, a všechny od spolku vycházející písemnosti (Schriftstücke) podpisují starosta a jednatel (Schriftführer) jménem spolku.

Z jasného znění těchto stanov jest patrné, že starosta sám jest oprávněn zastupovati, t. j. representovati spolek jedině při osobním styku s úřady neb osobami třetími ve smyslu § 4 lit. h) zák. spolč., kdežto pro jakýkoli písemný projev vůle spolkové, který má úřady nebo třetími osobami za projev vůle takové býti uznáván (§ 4 lit. f) zák. spolč.), jest třeba, aby byl podepsán starostou i jednatelem. Pro opačné tvrzení stížnosti, jež potřebu spolupodpisu starosty i jednatele chce vázati pouze na písemné projevy mající pro spolek platnost vnitřní, nelze ve stanovách naléztí nejmenší opory.

Pokud stížnost namítá, že se valná hromada spolku usnesla na změně stanov a provedením této změny, zahrnující v sobě i potřebné právní kroky, pověřila svého starostu, a pokud z této okolnosti snaží se dovoditi, že starosta byl pro tento případ zvláštním znocněncem všech členů spolkových a že proto také byl oprávněn sám odvolání na žal. úřad platně podepsati, přehlíží, že ani takovéto usnesení valné hromady nemůže ještě samo o sobě změnití úřadem na vědomí vzaté stanovy, jež pro posouzení platnosti projevené vůle spolkové zůstávají na tak dlouhou výhradnou normou, dokud zákonným způsobem změněny nebyly.

Jestliže stížnost posléze tvrdí, že žal. úřad nebyl oprávněn odvolání stěžujícího si spolku, byť i stíženo bylo formální vadou, prostě odmítnouti, nýbrž měl povinnost vrátiti je nejprve odvolatelům k odstranění oněch formálních vad, nelze jí ani v tomto směru dáti za pravdu, neboť není předpisu, jenž by ve správním řízení úřadu povinnost takovou ukládal. Stejný názor vyslovil nss již ve svém nál. Boh. 626 adm..

Slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3088.

Státní občanství: * Žádost ve smyslu čl. 1. vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb. jest podána včas jedině tenkráté, došla-li ve lhůtě tam stanovené k politickému úřadu I. stolice, v jehož obvodě leží nyní nejšší domovská obec žadatelova; nestačí, podána-li ve lhůtě té u čl. zastupitelského úřadu v cizině.

(Nález ze dne 10. ledna 1924 č. 175).

Věc: Leonina G. v P. (S. H. S.) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Leonie G., vdova po polním podmaršálku v P., král. S. H. S., podala dne 30. prosince 1921 u čl. konsulátu v Lublani žádost